

frem og straffet. Hver Gang en saadan Sag kommer frem, og der bliver afæsket de militære Myndigheder en Erklæring, staar de i denne Erklæring uskyldshvide, saaledes som det ogsaa var Tilfældet her i Dag. Jeg erindrer en Sag, jeg en Gang fremdrog fra Fredericia, medens jeg opholdt mig der, en Sag, hvor jeg paatalte et Myndigheds-misbrug, der var begaaet af en Officer. Da den daværende Forsvarsminister afæskede Myndighederne i Fredericia en Erklæring, fik jeg den tilstillet, og dér fik jeg at se, at den eneste skyldige i denne Sag var en menig Soldat, og ham havde man oven i Købet været særlig human overfor; thi skønt han var strafskyldig, havde man fritaget ham for Straf; det var rene Engle, disse Befalingsmænd derovre. Da jeg imidlertid kendte lidt mere til den Sag, blev Resultatet dog, at af disse uskyldshvide Officerer blev den ene straffet med 3 Maaneders Fæstnings-arrest og den anden med 10 Dages Kvarter-arrest; men den menige, overfor hvem man havde været saa human at lade ham slippe for Straf, blev ved Krigsretten frikendt for Straf, fordi der ikke var noget at straffe ham for. Derfor tillægger jeg ikke saadanne Erklæringer overvældende Betydning.

Efter den Forklaring, den højtærede Minister gav, og som han er nødt til at give, fordi det er de Oplysninger, han har faaet, er den omtalte Soldat nærmest blevet baaret paa Hænderne; man har været saa omsorgsfuld for ham, at man nærmest fortjener Tak for den Maade, hvorpaa man har vaaget over ham. Hvis det havde været en Mand, der var til Besvær, og som man for enhver Pris vilde være fri for, kunde man sige, ja, saa kunde det gaa, som det er gaaet, men Forholdet er netop det, at denne Soldat, hvis Fortællingen er rigtig, gerne vilde med til Sønderjylland, til Trods for, at han, som den højtærede Minister sagde, led af en frygtelig Hjemvé. Det ser allerede lidt underligt ud, men det maa jeg mene passer. Men da han saa kommer derover, skriver han nogle Breve hjem, der, efter hvad der er oplyst af det ærede Medlem Hr. Chr. Hansen, ikke just tyder paa, at han blev behandlet overvældende godt derovre.

Nu har den højtærede Minister faaet Oplysninger, og disse stammer, saa vidt jeg kan forstaa, fra Hærens Ledelse; og saa maa de blive af den Art, ligegyldigt hvad der ligger bagved. Saadan gaar det altid i første Omgang. Naar man spørger militære Myndigheder, kommer de aldrig med det Svar: vi er skyldige. Jeg har aldrig oplevet det, og vi

kommer vist aldrig til at opleve det. Men hvad der først og fremmest er af Interesse i denne Sag er ikke, som det ærede Medlem Hr. Stilling forlangte, at faa undersøgt, hvorledes Lægen paa Frederiksberg har stillet sig, men at faa afhørt den meniges Kammerater i Sønderjylland for at faa at se, om man virkelig har været saa overmaade omsorgsfuld overfor ham; at man næsten mere end han selv har vaaget over, at der ikke skulde ske ham noget galt. Sikkert er det, at Lægerne her har taget fejl, og det mærkelige er, at medens det ellers plejer at forholde sig saaledes, at den sidste Læge endelig finder det rette, synes det her at være den første Læge, der straks har haft Forstaaelsen af det alvorlige i Sygdommen; og de Læger, som senere fik med den menige at gøre og ikke har forstaaet dette alvorlige, synes ikke at være blevet underrettet om Resultatet af den førstes Undersøgelse. Og sikkert er det, at Manden i sine Breve fortæller, at der ikke tages Hensyn til ham.

Den højtærede Forsvarsminister er jo enig med os andre i, at de menige Soldater, der tvinges til at aftjene deres Værnepligt og nu tvinges til at tage til Sønderjylland, har Krav paa, at der vises dem Omhu. Det maa saa tilfalde os, der staar udenfor, at vaage over deres Rettigheder, fordi det ikke er saa let for dem selv at varetage dem. Jeg vil derfor spørge den højtærede Minister, om han ikke synes, der er Grund til at afhøre de menige, den paagældendes Kammerater, for at faa at se, om virkelig den Behandling, han har faaet fra Befalingsmændenes Side, har været saa hensynsfuld, som her er fremstillet. Det er muligt, men det er ingenlunde givet, for selv om han var blevet behandlet paa den mest skaanselsløse Maade, vilde Befalingsmændene dog altid fremstille Sagen saaledes, at han var blevet behandlet paa den mest udsøgte og hensynsfulde Maade. Det er de Erfaringer, vi har fra andre Tilfælde.

Jeg henstiller derfor til den højtærede Minister, at han ikke blot lader Befalingsmændene udtale sig, men ogsaa prøver at lade de menige, vedkommendes Kammerater, udtale sig om, hvad de mener om den Behandling, han har været Genstand for.

Johannes Lou: Efter den Fremstilling, den højtærede Forsvarsminister har givet, er vedkommende Soldat blevet behandlet særdeles hensynsfuldt. Der er kun disse to Momenter, der staar overfor hinanden: hans Ønske om at komme til Sønderjylland og